

РЕШЕНИЕ

№ 21028

гр. София, 23.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 03.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дилиана Николова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **3420** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ вр. чл.26, ал.10 от Закона за пътищата /ЗП/.
Образувано е по жалба на „ДМД консултинг“ ООД срещу отказ на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“ /АПИ/ за издаване на разрешение за специално ползване на пътищата /т.П от жалбата и уточнение, направено в съдебно заседание на 06.06.2024г./ чрез изграждане и експлоатация на рекламни съоръжения, обективиран в писмо изх.№ 53-00-3162/13.03.2024г. на председателя на УС на АПИ.
От фактическа страна в жалбата се излага, че оспорващото дружество е придобило собствеността върху 7 броя рекламни съоръжения, изградени въз основа на разрешения за специално ползване на пътищата. В изпълнение на чл.16, ал.5 и ал.6 от Наредбата за специално ползване на пътищата /НСПП/ дружеството уведомило АПИ за настъпилата промяна в собствеността на изградените рекламни съоръжения, поради което разрешенията за специално ползване били преиздадени с отразяване на посоченото обстоятелство. С оглед изтичащите срокове на тези разрешения на 01.02.2024г. и 02.02.2024г. дружеството депозирало заявления за преиздаване на разрешенията с нов 10 годишен срок. С писмо изх.№ 53-00-3162/13.03.2024г. на председателя на УС на АПИ жалбоподателят бил уведомен, че разрешения за специално ползване на пътищата чрез изграждане на рекламни съоръжения не могат да бъдат издадени поради непълно представени преписки, както и поради това, че на километричните положения има изградени рекламни съоръжения. Този отказ жалбоподателят намира за незаконосъобразен поради това, че е спазило всички

срокове за подаване на заявленията, като в него не се посочват конкретни фактически основания за постановяването му. Твърдението, че преписките са непълни, намира за недоказано, поради това, че на дружеството не са давани указания за представяне на допълнителни документи. В уведомителното писмо не било посочено и правно основание за постановяване на отказа, което според него пречатства възможността за упражняване на съдебен контрол. Съществуването на рекламни съоръжения на маркираните в заявленията километрични точки с изтекъл срок на разрешенията твърди, че не представлява основание за отказ, регламентирано в наредбата. Изискването за премахване на съществуващите рекламни съоръжения като условие за преиздаване на разрешението за специално ползване намира, че нарушава принципа за съразмерност, регламентиран в чл.6, ал.2 АПК. Претендира присъждането на разноски.

В съдебно заседание изложеното в жалбата се поддържа чрез адв.М. и адв.М., които излагат и допълнителни съображения в писмени бележки по съществото на спора.

Ответникът по оспорването, чрез юр.К. в съдебно заседание, моли за отхвърляне на жалбата като недопустима, доколкото няма надлежно сезиране от страна на дружеството за образуване на производство по издаване на разрешително за специално ползване. В условията на евентуалност моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна. Възражава срещу размера на адвокатското възнаграждение, претендирано като разноски от жалбоподателя. В условията на евентуалност моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. В писмени бележки обосновава възражение за недопустимост на жалбата с твърдение, че писмото на председателя на УС на АПИ има единствено уведомителен характер и с него жалбоподателят е единствено уведомен за направените констатации във връзка с подадените заявления за издаване на разрешения за специално ползване като са му дадени конкретни указания. Посочва, че заявленията следва да са придружени от конкретен набор от документи, което изискване в случая не било изпълнено от дружеството. Освен това срокът на разрешенията за специално ползване, издадени през 2017г. бил изтекъл на 17.01.2024г. и 20.01.2024г.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Страните не спорят и от доказателствата по делото се установява, че на оспорващото дружество през 2017г. са издадени 7 броя разрешения за специално ползване на пътищата чрез експлоатация на рекламно съоръжение - № РСПП-630/16.08.2017г., валидно до 17.01.2024г.; № РСПП-634/16.08.2017г., валидно до 17.01.2024г.; № РСПП-698/04.10.2017г., валидно до 20.01.2024г.; № РСПП-701/04.10.2017г., валидно до 17.01.2024г.; № РСПП-703/04.10.2024г., валидно до 20.01.2024г.; № РСПП-710/04.10.2017г., валидно до 20.01.2024г.; № РСПП-711/04.10.2017г., валидно до 20.01.2024г.

Във връзка с изтеклите и изтичащи срокове на разрешенията, с писмо изх.№ 53-00-100/19.01.2024г. началникът на Областно пътно управление – С. е уведомил оспорващото дружество, че разрешението за специално ползване на пътищата чрез експлоатация на рекламно съоръжение по чл.17б НСПП се преиздава при наличие на

искане за това, придружено със съответните документи.

Не се спори относно обстоятелството, че дружеството е подало искания за преиздаване на разрешителните за специално ползване на пътищата чрез експлоатация на вече изградените рекламни съоръжения на 01.02.2024г. и 02.02.2024г. С писмо изх.№ 53-00-217/20.02.2024г. началникът на О.-С. уведомил оспорващото дружество, че срокът на издадените му разрешения е изтекъл на 17.01.2024г. /три от разрешенията/ и на 20.01.2024г., а съгласно чл.17б, ал.1 НСПП искането за преиздаване следва да бъде подадено не по-рано от 3 месеца и не по-късно от 7 дни преди изтичането, поради което разрешенията за експлоатация не могат да бъдат преиздадени.

Предвид горното, с последващо писмо от 23.02.2024г. дружеството е поканено да премахне рекламните съоръжения с изтекъл срок на разрешенията в 15-дневен срок от получаването му като е предупредено, че ако не бъдат премахнати доброволно ще бъдат взети съответните мерки, предвидени в чл.8 ЗП и съоръженията ще бъдат премахнати за негова сметка.

С писмо вх.№ 53-00-2476/28.02.2024г. по описа на АПИ, дружеството поискало да бъдат издадени разрешителни за специално ползване на пътищата чрез експлоатация на рекламни съоръжения за процесните километрични точки.

С писмо вх.№ 53-00-2682/05.03.2024г. по описа на АПИ, оспорващото дружество поискало от председателя на УС преразглеждане на писмото на началника на О.-С. от 23.02.2024г. /поканата за доброволно премахване на рекламните съоръжения/ и издаване на 7 броя разрешителни за специално ползване.

В отговор до жалбоподателя е изпратено посоченото по-горе писмо изх.№ 53-00-3162/13.03.2024г. на председателя на УС на АПИ, съгласувано /с положен подпис/ от С. Н. и Й. В. – членове на УС на АПИ, с което той е уведомен, че разрешения за специално ползване на пътищата чрез изграждане на рекламни съоръжения не могат да бъдат издадени поради непълно представени преписки, както и поради това, че на километричните положения има изградени рекламни съоръжения. Указано е също, след демонтирането на последните и окомплектоване на преписките съгласно Вътрешните указания по прилагане на НСПП същите да се внесат отново чрез О.-С. за разглеждане от техническата комисия.

Обратно на твърдението на ответника, процесното писмо няма единствено уведомителен характер. Така посоченото съдържание на писмото го определя като индивидуален административен акт по см. на чл.21, ал.1 АПК – властническо волеизявление, последиците от което рефлектират пряко и непосредствено в правната сфера на адресата му. Съответно същото подлежи на оспорване по реда на чл.145 и сл. АПК, доколкото посоченият акт не е изрично изключен от съдебен контрол. Жалбата е подадена от адресата на акта, при наличие на правен интерес, с оглед неблагоприятното засягане на правната му сфера, в преклузивния срок за обжалване с оглед обстоятелството, че в писмото не е указан редът и срокът за обжалването му, при което приложение намира разпоредбата на чл.140, ал.1 АПК.

Въз основа на горното съдът приема, че жалбата е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт освен на основанията, сочени от оспорващия, на всички основания по чл.146 АПК, съдът приема следното:

Според определението, дадено в §1, т.8 от Допълнителните разпоредби на Закона за

пътищата "Специално ползване на пътищата" е използването на пътищата за превозване на тежки и извънгабаритни товари или за осъществяване на други дейности в обхвата на пътя и в обслужващите зони, като: изграждане и експлоатация на търговски крайпътни обекти и на пътни връзки към тях, както и на площадки за оказване на пътна помощ и на пътни връзки към тях; изграждане и експлоатация на рекламни съоръжения; изграждане на нови и ремонт на съществуващи подземни и надземни линейни или отделно стоящи съоръжения и тяхната експлоатация в обхвата на пътя и т.н.

С разпоредбата на чл.26, ал.2 ЗП е забранено без разрешение да се изградят и експлоатират рекламни съоръжения в обхвата на пътя и ограничителната строителна линия /г.1, б.,б“ и б.,в“/. Съгласно изричната норма на чл.26, ал.3 ЗП разрешенията по ал.2 се издават от Управителния съвет на АПИ или от упълномощено от управителния съвет длъжностно лице от агенцията - за републиканските пътища, и от кметовете на съответните общини - за общинските пътища.

Не е спорно между страните, че процесните 7 броя РС са изградени в обхвата на републикански пътища – път I-1 С.-П., АМ „Х.“ и АМ „Т.“, следователно компетентен орган за издаване, респективно отказ за издаване на разрешение за специално ползване на пътищата чрез изграждане и/или експлоатиране на рекламни съоръжения е УС на АПИ или упълномощено от него длъжностно лице.

В настоящия случай решението за отказ е обективизирано в писмо изх.№ 53-00-3162/13.03.2024г. на председателя на УС на АПИ, съгласувано /с положен подпис/ от С. Н. и Й. В. – членове на УС на АПИ. Съгласно чл.59, ал.2, т.8 АПК, когато органът е колективен, актът се подписва от председателя или от негов заместник. Макар да липсва отделен акт /напр. протокол/, в който да е обективизирано решението на управителния съвет по конкретния случай, то с оглед разпоредбите на чл.8, ал.1 и чл.10, ал.5 от Правилника за структурата, дейността и организацията на работа на АПИ, приет с ПМС № 295/10.12.2009г., обн. ДВ, бр.100/15.12.2009г. и начина на оформление на писмото – с полагане на подписи освен от председателя на УС на АПИ и от неговите двама членове, предвид липсата на нормативно изискване за създаване на нарочен такъв, съдът приема, че решението е взето при наличие на кворум и с изискуемото мнозинство, с оглед което оспореният отказ е издаден от компетентен административен орган в пределите на предоставената му от закона власт.

Актът е в предписаната от закона форма като съгласно Тълкувателно решение № 16/31.03.1975г. на Общото събрание на Гражданската колегия на Върховния съд за мотиви следва да бъдат възприети и всички доказателства за извършените в хода на административното производство процесуални действия, които в случая се съдържат в приетата по делото административна преписка. За мотиви на акта съответно следва да бъдат възприети и фактите, изложени в писмо изх.№ 53-00-100/19.01.2024г., писмо изх.№ 53-00-217/20.02.2024г. и писмо изх.№ 53-00-244/23.02.2024г. на началника на О.-С..

При постановяването му не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат квалифицирани като съществени и да мотивират неговата отмяна само на това основание. Съдът споделя разбирането, че нарушението на процесуалните правила е съществено само тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган. Доколкото предназначението на

административнопроизводствените правила е да обезпечи издаването на един законосъобразен по съдържание акт, то до отмяна водят само нарушения, които, ако не бяха допуснати, биха могли да мотивират вземането на друго решение от административния орган по спорния въпрос.

По отношение приложението на материалния закон, съдът намира следното:

Съгласно разпоредбата на чл.17б, ал.1 НСПП собственикът на РС има право да поиска преиздаване на разрешението за експлоатация не по-рано от 3-месеца и не по-късно от 7 дни от изтичането на срока му. В ал.2 на чл.17б е предвидено, че разрешението за експлоатация се преиздава за нов 10-годишен период, когато са спазени условията на чл.15 и след заплащане на дължимите такси.

В процесния случай издадените на жалбоподателя разрешения за специално ползване са с фиксиран срок /в хипотезата на чл.16, ал.6 НСПП/, който изтича съответно на 17.01.2024г. /в три от случаите/ и 20.01.2024г. /в останалите 4 случая/. Не се доказва по делото заявление за преиздаване на разрешението да е подадено в сроковете по чл.17б, ал.1 НСПП. Заявленията са подадени след изтичане на срока на разрешенията – на 01.02.2024г. и 02.02.2024г. Твърденията, че заявленията, ведно с необходимите документи, са представени в срок, но служител на АПИ е отказал да ги приеме „на гише“ са недоказани и следва да бъдат третираны единствено като обслужващи тезата на жалбоподателя. Освен това наредбата е предвидила възможност заявленията да се подадат и по електронен път по реда на чл.5а, от която възможност жалбоподателят не твърди да се е възползвал. Съществува освен това и възможността заявлението да се подаде чрез пощенски оператор с обратна разписка. Доказателства за предприети действия в тази насока не са представени.

Съгласно разпоредбата на чл.17б, ал.2 НСПП, разрешението за експлоатация се преиздава за нов 10-годишен период, когато са спазени условията на чл.15 и след заплащане на всички дължими такси за специално ползване чрез експлоатация на съоръжението. В случая не се спори, че дружеството не дължи такси на АПИ – последните дължими такива са заплатени към 01.02.2024г., видно от квитанция от същата дата, приложена на л.28 по делото.

Макар това условие да е изпълнено, за дружеството не са налице основания за преиздаване на разрешенията, тъй това би било в нарушение на чл.26, ал.2, т.1, б.„б“ ЗП – предвид изтичане на срока на действие на издадените на жалбоподателя разрешения за специално ползване на пътищата чрез експлоатация на рекламни съоръжения същите се явяват извършени в нарушение на посочената забрана във вр. с чл.13, ал.2 НСПП и подлежат на премахване.

Съдът намира за неоснователно възражението на оспорващия за нарушаване на принципа за съразмерност, регламентиран в чл.6, ал.2 АПК. Съгласно посочената разпоредба административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. В случая целта на акта е да не се допуска експлоатация на РС, за което срокът на издаденото разрешение за специално ползване чрез изграждане на РС и разрешение за специално ползване чрез експлоатация на РС е изтекъл и тя е постигната с оспорения отказ като не надвишава минимално необходимото за постигането ѝ.

С оглед изложеното съдът намира оспорения акт за законосъобразен – съответно жалбата срещу него за неоснователна и като такава тя следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора в полза на ответната страна следва да бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева, определен на

основание чл.24 НЗПП, вр. чл.37 ЗПП, вр. чл.143, ал.3 АПК, с оглед липсата на фактическа и правна сложност на делото.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 и чл.143, ал.3 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „ДМД консултинг“ ООД срещу отказ на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“ за издаване на разрешение за специално ползване на пътищата чрез изграждане и експлоатация на рекламни съоръжения, обективиран в писмо изх.№ 53-00-3162/13.03.2024г. на председателя на УС на АПИ.

ОСЪЖДА „ДМД консултинг“ ООД, ЕИК[ЕИК], да заплати на Агенция „Пътна инфраструктура“ сумата в размер на 100 /сто/ лева, представляваща разноски по производството.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: